

פרשת תצוה

מעיל

תוירע יוליגו סיבכוכ תדובע תוריבע שלש דגנכ תונווע לידגמ ערה נושל רפסמה לכ' - לאעמשי יבר יבר **תנא** ושפיכות דמים'. הקדוש ברוך הוא יכול לסלוח לאדם שעבר עבירות, אפילו על עבירות חמורות. הבעיה בלשון הרע, שזה הנתק הסופי מהקב"ה. אדם שמדבר לשון הרע על השכן על רב כזה או אחר, צריך להתחיל לספור ולדעת שבמשך ארבעים יום, ה' לא יענה לתפילותיו. האישה במצוקה בחדר לידה, יש לילד שלו חום, לא משנה מה תהיה הבעיה, ה' לא יענה לו אפילו פעם אחת. ככה ה' יתברך גזר - 'שמי שמדבר לשון הרע הוא מנותק למשך ארבעים יום. אנשים מדברים חופשי, ופתאום כשיש כל מיני קשיים, הם **עני אל עבשבו קליצי תורצ ששב**"מבינים שהם לבד, כי ה' פשוט לא עונה להם. על זה אומר הפסוק: **טושב והשימ תיכיה סא**. "**אבחת נושל טושב**" לבא קל לחמי' ה' תוריבע עבש וא שש תישע **בך רע**" לשונך, תתחיל לשחק עם ה' במחבואים, רק תדע שאתה לא תמצא אותו. ה' יתברך לא מגן על אדם כזה, הוא נקרא 'מחוסר הגנה'. בכל זאת הקב"ה מרחם עלינו אז הוא עשה אתנו חסד. הוא נתן לנו את המעיל של הכהן הגדול. במעיל היו שני חלקים - קדמי ואחורי, כשבכל חלק היו שלושים ושש פעמוני זהב ורימונים. כשהכהן הגדול היה עובד, היה אפשר לשמוע צלצולים יפיפים. הצלצולים האלו היו מזכירים לאנשים לא לדבר הרבה ושצריך לשים רוכסן על השפתיים. יש אנשים שהולכים ללמוד כל מיני תארים - ראשון, שני. עדיף להם לעשות תואר שני בשתיקה. אנשים בריאים ועשירים התרסקו והפכו לחסרי כל. הכל בגלל לשונם הארוכה.

